

have derfor enten erklæret det for aldeles uudsærligt eller dog antaget, at det vilde medføre en saa skadelig Indsydelse saavel paa de egentlige Amtmandsforretninger som paa Udskrivningsforretningerne, at de maatte ansee det ganske utilraadeligt, i hvilken Henseende navnlig er udhævet det Mislige i, at en stor Deel af Forretningerne maatte overlades til Contoirbetjente, uden at Amtmanden saae sig i Stånd til at deltage deri eller at kontrollere disse. Men, om det endog — saaledes som nogle Amtmænd have antaget — ikke skulde være uoverkommeligt for dem tillige at overtage Udskrivningschefens Forretninger i deres respective Amter, naar der tillægges dem en tilstrækkelig Sum til Lønning af det forøgede Contoirpersonale m. v., maa Justitsministeriet, endog kun henseet til Udskrivningsvæsenets Løb, ansee det for meget uheldigt at ordne Sagen paa denne Maade. Uden at tale om, at man ved denne Ordning vilde tabe den ikke lidet betryggende Garantie for Forretningernes paalidelige og samvittighedsfulde Udførelse, som nu gives i, at Amtmanden deeltager med Udskrivningschefen i alle egentlige Sessionsforretninger, saavel dem, der foresalde paa de aarlige Udskrivnings-sessjoner, som dem, der forekomme i Mellemtiden mellem disse, og som ere saa meget vigtigere, som de øvrige ved Lands-sessjonerne fungerende Personer stedse verke, og Sessjonen alene foretages af Amtmanden og Udskrivningschefen, maa det befrygtes, at denne Ordning vil udvikle sig saaledes, at den private Betjent, som Amtmanden maa benytte, factisk bliver Udskrivningschef og træder istedetfor den selvstændige sagkyndige og ansvarlige Embedsmand, som nu er Sjælen i Sessionsforretningerne, hvorved der let vil aabnes Døren for en Mængde Misbrug, ligesom der ogsaa let vil danne sig den Opinion, at denne Fuldmægtig, især naar han, som paatænkt, erholdt en Autorisation af Ministeriet, var den egentlige Bestyrer af Udskrivningsvæsenet, en Opinion, der vilde virke ligesaa skadeligt paa Sessjonernes Anseelse som den, der tidligere, tildeels ikke uden Grund, havde dannet sig med Hensyn til Lands- og Søkrigscommissairernes Fuldmægtige, men som Ministeriet har stræbt saavidt muligt at modvirke.

Det er vel yttret, at der vilde gives et Børn mod de befrygtede Misbrug, naar der blev truffet den Foranstaltning, at Justitsministeriet midlertidig for hver enkelt Sessjon beklæbde en med Børnepligtlovgivningen beskæftiget Embedsmand i Amtet til at tiltræde Sessjonen og at tage Sæde i samme næst efter Amtmanden, og derhos meddeelt Approbation paa Amtmandens Valg af den Mand, der som Fuldmægtig skulde gaae ham tilhænde ved Udførelsen af de Udskrivningen vedkommende Forretninger. Men endog affect fra Banstelligheden af at finde Embedsmand, der vare i Besiddelse af saadan Sagkyndighed og Routine, at de paa de aarlige Sessjoner kunde erstatte de egentlige Sagmænd, saa meget mere som dertil ikke kunde vælges de Retstbetjente, der i Egenkab af Lægsforstandere selv havde at møde paa Sessjonen, og affect fra det Betænkelige i at paalægge Retstbetjentene flere Forretninger end dem, der nu altsaa paahvile dem, saa vilde der dog ved alle de mange Forretninger, der foresalde imellem Sessjonerne, mangle den Garantie, som nu gives i den vedvarende Sessjons Sammensætning af 2 særskilte Embedsmænd.

Naar det dernæst er forudsat, at den foreslåede Ordning vilde bevirke en væsentlig Besparelse for Statskassen, da turde dette Hensyn, ved Siden af de væsentlige Ulemper, denne Ordning vil medføre, selv Forudsættningens Rigtighed indrømmet, være af underordnet Betydning; men det er overhovedet ingenlunde antageligt, at der vilde indtræde nogen, end sige en væsentlig Besparelse. Det vides vel ikke, hvorledes Sagen var paatænkt ordnet for Kjøbenhavns Vedkommende; men for Landets Vedkommende var det forudsat, at 600 Rd. aarlig som Løn for en Amtsfuldmægtig og 400 Rd. til Contoir og Reiseudgifter m. m. vilde være et passende Beløb, hvilket for 18 Amter udgjør 18,000 Rd., medens de nuværende Udgifter

udgjøre:
Gager til 7 Udskrivningschefer,
hver 2,100 . . 14,700 Rd.,

Laters 14,700 Rd.